

איך נדצחה מזל אדרי באופקים? חוקרי העולם הזה" פיענחו התעלומה - והקדימו חוקרי המשטרה

על: אברהם אלברט אברדגיל, הצעיר שבא ארצה לפני כשנתיים, ועד עתה לא הסתדר בעבודה כלשהי. מוריס יודע להצביע על זמן מדוייק. שנים או שלוש דקות לאחר מכן הוא עבר במרכז המסחרי ושאל את המוכר בקיוסק מה היש. "כבר שמונה!" ענה האיש בקול רם. "הזמן רץ מהר!"

הזמן באותו ערב עבר מהר מאוד. עשרים דקות הלפו ומוריס חזר באותה דרך. הרחוב היה ריק לחלוטין. מהגן הסמוך לא נשמע קול או רעש כלשהו.

★ ★ ★

טבעת עם יהוה

סיפורו של מוריס הביא תוך שעה לי מעצב הראשון של תושב אופקים: אלי ברט אברדגיל. אך בפיו של אלברט היה סיפור שני, שהביא לשיחורו ולמצערם, באותו יום שני, של שני החשודים האחרים. סיפר אלברט לחוקריו:

הה דם שלה! זה הדם של בתו זה! הדם של לבו!" אדם גבהקומה וממושקף, לא מגולח, לבוש חליפה אפורה ומרופסת, חזר על דבריו מתוך הלב. משה אולאי, פועל-דחק מאופקים, עמד ליד ספסל בגן הציבורי של עירתו. כשבידו חבילה קטנה, עטופה בנייר מלוכלך של עתון.

על הספסל כתב אלמוני באותיות ברור: "כאן בוצע הרצח של מזל אולאי ז"ל" ואילו בחבילה הקטנה, העטופה בעתון, היו גושי חול דבוקים בדם. "זה הדם של לבי... זה הדם של מזל...". מילמל הדי איש והזיל דמעות.

באותה עת, בשבוע האחרון של שנת 1965, בחדרי תחנת המשטרה של נפת הנגב בבאר-שבע, נמשכה חקירתם של מיימון אדרי (25) ושושנה ועקינין (17) - שני החשודים ברצח אופקים.

פרטי החקירה נשמרו בתיקים הסודיים של

קולנוע

סרטים

עלילות אליה

תקרית בדפורד (מוגרבי, תיאוביב; ארצות-הברית) יכלה להיקרא באותה מידה גם בשם אחר. תקרית בית-אל-פארידה, למשל. לצורך זה די היה להכניס רק שינויים פטורים בתסריט של גיימס פאו, להעביר את מקום ההתרחשות מן הים הצפוני אל הגבול הישראלי-סורי, למשל, ומיוחדות חיל-הים האמריקאי והרוסי ליחידות חיל-הרגלים של צה"ל והצבא הסורי. את ביום הסרט ניתן היה בקלות להעביר מידינו של גיימס האריס, שהיה עד לעת האחרונה רק מפיץ, לידינו של במאי-מפיק ישראלי מנוח גולן, למשל. את מפקדה הקשוח של המשחתת האמריקאית, ריצ'ארד וידמרק, אפשר בהחלט להשאיר במהדורה הישראלית של בדפורד הפעמית, סיגנון דיבורו, העוויות פניו ורעולמו הרוחני, מתאימים בהחלט לחיל-הצנחנים, למשל.

"המתן!". וכך מתפתחת העלילה, ה"מסתיימת במלחמה כללית: ריצ'ארד וידמרק, כמפקד סיוור בשם אליק כרמל, מבחין בכוח סורי הגע בקירבת הגבול והגעלם בחשיכה.

משהו יצת בקירבו. הוא עצמו קורא למשהו זה בשם "ריח הצייד". אבל אסור לו לפעול על דעת עצמו. לכן הוא מעביר שדר למטה, מקבל תשובה לאקוננית: "המ"ת" הוא מקלל את נותני ההוראה, אותם היושבים בעורף, שאינם מבינים דבר ב"צייד".

מאוחר יותר, כשברור לגמרי שכוח ה"אויב" התרחק מן הגבול, מגיעה ההוראה חדשה: "מותר לפעול, אם המצב מחייב זאת, אך בכוח מוגבל".

כרמל מתלהב, מורה לחייליו לדרוך את נשקם. אך גם בהם דבקה במשך הזמן רוח הצייד, ואחד הרגמים, המתלהב יתר על המידה, משלח פגז לעבר העמדה הסורית שממולה.

אש נענית באש, וסופה שהיא קוטלת רבבות, שלא חלמו מימיהם לעסוק בצייד. סרט חיבה לבטחוניסטים. גם לאנטי-בטחוניסטים.

ישראל

סרטים למחסן

ישראל היא אחת הארצות המאושרות, היכולה להרשות לעצמה לייצור סרטים לא רק עבור בתי-הקולנוע אלא גם עבור המחסנים. וזאת, משום שעד היום, למרות כל הסימפוזיונים והכינוסים למיניהם, לא נמצא הסדר מניח את הדעת שיאפשר הקרנה שוטפת ויעילה של סרטים קצרים בבתי-הקולנוע בארץ.

שיר וסרט. אחד המחסנים הגדולים של סרטים כאלה הוא זה של מרכז ההסברה, המיצר כל שנה קרוב לארבעים סרטים. מדי כמה חודשים נערכת הקרנת בכורה לכמה מאות מאושרים, המצליחים לראות את הסרטים החדשים בטרם ייגזזו לנצח. בהקרנה האחרונה נסתבר, כי ליצופה הישראלית יש מה להפסיד: הסרטים אולי לא נעשו טובים יותר, אבל נעשו משעממים פחות.

קודם כל מבחינת הצורה. יש כאן נסיון נות שונים להתמודד עם הקולנוע כיצירה אמנותית, ומתוך ששה הסרטים שהוקרנו, המישה הם בעלי סגנונות שונים.

נינה מאיו ואריה ממבוש, אשר הכריזו כי גילו טכניקה חדשה ליצור סרטים מצוירים, הפגינו את המצאתם: סרטי שיר, אשר בהם נחמה הנדל ונעמי שמר שרות שיר ישראלי, והמסך מתמלא כתמי צבע וצורות צבעוניות.

יורם גרוס הביא להקרנה שני סרטים. אחד, שמוטב היה לו לא היה מוצג כלל, הוא סרט תיירות על הגליל העליון, ו"השני, סרט המציג מכוונות תעשייה רוקדות, שלח בקטעי מוסיקה; דויד גרינברג הציג סרט מעולה, שהוקרן באיחור של שנה, על אולימפיאדת השחמט, ומשדר ראש הממשלה, בכימויו של פיטר פרישטאט, הציג סרט כנגד יחסו של הביטוח הלאומי אל מקבלי הקיצבות החדשיות.

לצופה ברור, כי אילו באמת רצה משרד ראש הממשלה לשפר את הביטוח הלאומי, היה מסוגל לעשות זאת באמצעים אחרים, לאו דווקא בעזרת סרט.

- בשבוע הבא וככל שבוע נפתחים קורסים חדשים
- לחנוך ותכנות מחשבים אלקטרוניים
- PROGRAMMING
- מנהל עסקים בכיר BUSINESS ADMINISTRATION
- הפעלת מכוונת נשיונל NATIONAL
- נקבות אי.בי.אם. IBM
- הנהלת חשבונות ופקידות
- כתיבה במכונה בשיטה עיוורת

הדר רבין זנה הנביא 16 (ע"י מוגרבי)

רמב"ד רבין זנה הנביא 16 (ע"י מוגרבי)

רשיון נהיגה מובטח בזמן קצר במחיר הישן

- פרקי 6 ל"י לשעור (במקום 7 ל"י).
- משאית 10 ל"י לשעור (במקום 12 ל"י)
- באופנוע - מודיק צמוד וטיפול אישי ללא שירות או קבוצות.

לנרשמינו עד סוף דצמבר חומר והדרכה למבחן תיאוריה

ח י נ ס

הדרכה אך ורק ע"י מורים מנוסים.

בי"ס לנהיגה אמנון נחלת בנימין 10 טלפון 55067 ת"א.

צילום והסדנה קולנועית

ח.א. רח אבן גבירול 66 על. 231666 Tel.

מסרמות 8 מ"מ: CINEMAX - 8 BOLEX

מצלמות 35 מ"מ: MIRANDA REFLEX (3 שנים אחריות)

"לריד"

חסכון בינלאומי להתכתבות אלמי מתכתבים לפי שיטה אמריקאית פרומופקט חנינם תל-אביב, ת. ד. 4185

התעלומה של מכשיר הרצח

"ביום ראשון חזרתי לאופקים באוטובוס של שעה שלוש. באוטובוס פגשתי את שני שנה ועקינין, שהכרתי אותה מזמן. היא היתה פעם ידידה שלי. שושנה רצתה לרדת בתחנה הראשונה של אופקים, אך החזקתי אותה והיא ירדה, יחד איתי, בתחנה השנייה. אז ניגש אליה גבר, שאני מכיר אותו קצת, כמיימון אדרי, בעלה של מזל. בתדודה

המשטרה, אך דרכם של החוקרים, העוברת ברחבי הנגב הצפוני, נשארה גלויה. כתב העולם הזה עבר בה, כדי לגלות את סוד הרצח המחריד בשלמותו.

★ ★ ★

"אני לא ריצה!"

רקע לעלילת האהבה, הבגידה והפשע: אופקים. עיירה קטנה בת כשמונת אלפי פיס תושבים. חמישה קילומטרים דרומה מ-כביש סעד-באר-שבע.

ביום השני שעבר, בשעה חמש בבוקר, מיהר תושב מקומי בשם אברהם פרץ לבית הכנסת. פתאום עצר הזקן מלכת, גילה מראה מדהים באפלת השחר: בגן הציבורי, ליד הספסל הקיצוני, שכבה גופת אדם על הארץ.

חצי שעה אחר הגילוי הופיעו במקום שוטרים מתחנת המשטרה המקומית. היה ברור להם שזוהו רצח: על צווארה של ה"אשה" היה פצע עמוק, שנחתך בכלי חד מאוד. חקירה קצרה גילתה את זהותה של הנרצחת: מזל אדרי (18), בת למשפחת אור לאי, שהגיעה לאופקים לפני עשר שנים.

בשעה שבע, כשאנשי העיירה יצאו לעבור דתם, עבר כבר סיפור הרצח המחריד מפה לאוזן. בשעה שבע וחצי בא לתחנת המש"טרה העד הראשון, שעדותו דחפה את המשי-טרה לפעולה נמרצת, והביאה לשלושה מע-צרים, זה אחר זה.

האיש היה מוריס אסטני, רכז הספרט של המועצה המקומית. ביום הראשון, בשעות הערב, עבר מוריס ברחוב הגובל עם הגן הציבורי, בדרכו ממיגרש ספורט אחד ל-מישנהו. הרחוב, כרגיל בשעה זו, היה ריק מאנשים. רק מזל הגן פגש מוריס בשתי נשים צעירות. אחת מהן הוא הכיר. היתה זו מזל אדרי. את השניה לא ראה מוריס באופקים אף פעם, אך היה מוכן לזהות אותה. ואומנם, הוא זיהה אותה אחרי-כך ב-משטרת באר-שבע, כשושנה ועקינין.

הנשים רבו ביניהן. כשמוריס התקרב, חזרה מזל שלוש פעמים על דבריה בעק-שנות: "אני לא רוצה!" במרחק כעשרה מטרים משתייהן הסתתר, מאחורי העץ, גבר צעיר, שמוריס הכיר כמבקר במועדון הפו-

האמא בוכה אסתר אזולאי הותקפה בהיסטר-יה, כשחובאה נופת מזל מהמכון הפאטולוגי.